

Передплата

на «РУСЛАНА» вносить:

в Австрії:

на цілий рік . . . . . 20 кор.
на пів року . . . . . 10 кор!
на чверть року . . . . . 5 кор.
на місяць . . . . . 1-70 кор.

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі число по 16 сот.

РУСЛАН

«Виреш ми очи і душу ми виреш; а не возьмеш милости і віра не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня тричі на тиждень і руских сьвят 1903 год. пополудни.

Редакція, адміністрація експедиція «Руслана» під ч. л. А. Домбровського (Хорунджини). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсманна.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надсланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Дневникарські баналюки про рускі відносини.

(X) Ми вже нераз вказували на те, як мало у Поляків є розуміння рускої справи, руских відносин, що нераз більше они знають про відносини яких там Готентотів, Бушманів, Ботокудів і т. и., як про Русинів, поруч котрих стільки віків проживають. А все те виходить звідсіля, що перший-ліпший новинар дневника польского, який нераз і рускої азбуки не вмів, а не то вже, щоби познакомив ся з рускою історією, літературою, етнографією і т. д. бере ся писати про руску справу, або що польські редактори черпають нераз з каламутного жерела свої інформації.

Ось таке лучило ся в тій хвилі в 257. ч. львівського Przegląd-у в новинці «Rusini między sobą», в котрій заговорив про політичні табори між Русинами: москвофільський (який він зве староруским) і український (який він зве молодоруским). Москвофіли, се на его погляд консерватисти, а Українці се радикали, що тепер стали зовсім соціалістичним, безконфесійним і революційним сторонництвом!! Але не вся Галицька Русь належить до прихильників сего українського сторонництва, каже новинар Przegląd-у, навпаки все що розважнійше, поважнійше, зріпше — належить до москвофільського сторонництва, а до українського лише молодіж (чи й та, що цвенькає по московські по різних бурсах?!), часть духовенства і троха міскої інтелігенції.

Від процесу Ольги Грабар (здає ся, память новинара лише так далеко сягає!), що скомпромітував староруске сторонництво, всі правительства в Галичині переспраляли з українським сторонництвом і пособляли его розвитку. Українці по половині одягали ся в чорно-жовті мундури, а в другій пронагували анархію і революцію (от бачите, скорше були анархісти між Русинами, як між Італійцями!) і ті взяли верх в українським сторонництві!

По соймовій сецесії, каже новинар Przegląd-у, показало ся, що українське сторонництво не може проводити народови рускому, бо слухає гайдамацких приказів. Отже «староруске сторонництво» пригадає ся тепер світови, що оно естиве і має більшість (!) руского народу за собою, отже Поляки повинні вдати ся з ними в переговори, а з українським сторонництвом поступити як з анархічним і революційним живлом, а на піддержку свого виводу наводить сей політик уривок з «Галічаніна», з его офертою до польско-рускої згоди.

Цілий сей погляд є так баламутний і тенденційно-невірний, що вдавати ся в полеміку навіть шкода часу. Наводимо се лише на доказ, якими поглядами про рускі відносини кормлять польські дневники свою публику, а нема сумніву, що цілий сей погляд се зазудине яйце кацапске, знесене в польске гніздо. Щастя Боже до такої польско-рускої згоди!! поживемо, то й побачимо єї висліди.

Подібного рода баналюки наторочив сими днями Głos Narodu на тему відносин на Україні, про які очевидно стільки знає, як слійний про краски, бо очевидно ані не бачив таких видань як «Вік», як популярні видання для селян, як журнал «Кіевская Старина», де можна найти багато інформацій. І такі люди беруть ся інформувати польську суспільність! Виходить зовсім на те: wiódł ślepy kulawego!

Польско-рускі відносини.

(Конець)

Пора wynaradawiania minęła. W epoce powszechnej nauki szkolnej, w epoce rozwinięcia czytelnictwa ludowego, w epoce, w której życie publiczne wciaga w wir nieustanny równie mieszkańców dworu, jak mieszkańców lepianki, trzeba pogodzić się z faktem, że narodowość jest pierwiastkiem trwałym, że trwałości tej nie osłabi żadna polityka prawodawców, że źródła, z których jestestwo narodu wytryska, znajdują się gdzieś w niedostępnych głębinach, dokąd wola ludzka nie sięga.

Rozpolitykowanej Europie dzisiejszej z faktem tym pogodzić się trudno. Trudno z nim się pogodzić ludom austriackim. Ten cały, dla cudzoziemca niepojęty zamęt, w którym cała polityka austriacka od lat czterdziestu tonie, staje się zrozumiałym dla nas dopiero wtenczas, gdy się dowiemy, ile tam na dnie wszelkich programów politycznych kryje się utajonej, często nieświadomej, a wykorzenić się dotąd niedającej chęci wynaradawiania.

Jak w wiekach ubiegłych straszne walki religijne, o których dziś czytać nie możemy bez wstrętu, wpływały nie z czystej miłości własnego obrządku i własnych dogmatów, lecz z grzesznej i ludzką pychą podżeganej chęci tępienia wiary cudzej, tępienia jej wszelką bronią, tępienia jej choćby ogniem i mieczem, tak dzisiejsze walki narodowe rodzą się nie z miłości własnego plemienia, lecz z chęci zawojuwania i narzucania im swego języka, swych pojęć i zwyczajów.

Ta ukryta, niewidzialna sprężyna porusza dziś ludami w granicach państwa austriackiego. Kieruje ona nietylko polityką tych plemion i stronniectw, które swą narodowość jawnie chcą szerzyć i przechwalać się z tego, ale bywa ona niejedenkrotnie pobudką i dla tych, którzy się jej wypierają przed własnym sumieniem.

Wyrzec się chęci wynaradawiania nie mogą dotychczas Niemcy. Niepodobna im oswoić się z myślą, że po j-denastu wiekach podbojów nie czekają ich żadne dalsze zdobycze. Wszystko, co się koło nich dzieje, nie zdołało ich jeszcze przekonać, że ludy słowiańskie żyją już życiem własnym i że sokami swemi nie będą już pria niemieckiego zasilac. Naiwne częstokroć upieranie się przy niejednej przeżytej formule, dziecienny przestach, gdy idzie o tworzenie nowych szkół słowiańskich, spieranie się o drobiazgi, są to tylko objawy uporczywego oddawania się złudzeniu, że błogie chwile mogą jeszcze powrócić, że żywotność szczepów słowiańskich może jeszcze osłabnąć, a szczątki ich mogą się jeszcze zamienić w krew i ciało niemieckie.

Ale nie wyobrażajmy sobie, że żądza wynaradawiania trawi wyłącznie Niemców, że doszukać się jej można tylko w programie centralistów.

Wczytajmy się pilnie w pisma czeskie. Do-
trzymajmy do samego jądra ich treści. Starajmy się od-

szukać najskrytszą pobudkę ich dążeń. Trudne to nie będzie, ani też długich nie wymaga studyów. Czesi chcą kraj swój, zamieszkały dziś przez dwa ludy, zrobić w przyszłości krajem jednolitym, chcą, żeby ziemia ich była kiedyś nie czesko-niemiecką, lecz wyłącznie czeska. Chcą samodzielności królestwa czeskiego, by w tem królestwie dzierżyć najwyższą władzę. Chcą zaś dzierżyć tę władzę, by jej używać na wynaradawianie Niemców. Wie o tem każdy, kto zna Czechy i Czechów. Wie o tem każdy, kto patrzył na stosunki czeskie bez złudzeń i nie idealizował sobie ani kraju, ani jego mieszkańców.

To samo widzimy we wszystkich prowincjach austriackich od granic Saksonii po Adryatyk. Rząd wiedeński zyska sobie odrazu serca Słowian dalmackich, jeżeli pomoże im tępić włoszczyznę w miastach nadbrzeżnych i naodwrot, zyska serca Włochów, jeżeli pozwoli im w Tryeście tępić każdy objaw życia słowiańskiego.

Niema dziś dla ludów austriackich ponętniejszej obietnicy, jak obietnica wypłenienia narodowości sąsiedniej.

W tem też tkwi sekret węzła gordyjskiego.

Szkoła, książka, gazeta, teatr ludowy, a wreszcie stowarzyszenie o charakterze społeczno-narodowym (bez względu na to, czy ma nazwę „Schulvereinu“, czy „Sokoła“), sprawiają, że ludy nie mają powodu truchleć o swą narodowość, a idea wynarodowienia staje się coraz bardziej utopią; tymczasem zaś żądze polityczne tych samych ludów wytworzone wśród stosunków odmiennych i przechodzące prawem dziedzictwa z pokolenia na pokolenie, skierowane są po dawnemu ku urzeczywistnieniu tej nieziszczalnej utopii i rozbijają się nieustannie o rzeczywistość, jak ćma o płonąca lampę.

Gdy przekroczymy granicę Austrii i stanjemy na ziemi węgierskiej, przekonamy się, że chęć rozprzestrzeniania własnej narodowości ze szkodą narodów innych jest tam najpotężniejszą pobudką polityczną. Wszak między politykami węgierskimi nie brak ludzi szczerych, wyznających głośno, że dlatego domagają się tak zawzięcie komendy węgierskiej, bo ta komenda ułatwi im madyaryzowanie rekrutów słowackich, serbskich i rumuńskich.

Żądza wynaradawiania nie obca też ludom, zamieszkującym Galię.

Najwyraźniej brzmi ona w programie radykalizmu ruskiego, ujęta w gromkie hasło: Za San!*)

Zupełny brak wykształcenia politycznego łączy się w tem hasle z zaciekłością, wyhodowaną przez nabaj ekonomiczny w latach pańszczyźnianego ucisku. Dziecięta zarozumiałe plemienia, powołanego na widownię polityczną bez jakiegokolwiek tradycyi życia publicznego, idzie tu w parze z rozhukaną nienawiścią, znajdującą rozkosz w burzeniu tego, co budowały wieki.

Za San, Lasze! By takie hasło w czyn zamienić, trzeba wynarodowić Lwów z jego uniwersytem, szkołami, teatrem, bibliotekami, z jego życiem religijnem, towarzyskiem, filantropijnem, z jego bankami, warsztatami i sklepami polskimi. Trzeba wynarodowić polskie mieszczaństwo i polskie warstwy

*) Zamiatani godить ся, що ніяке руске сторонництво, хочби навіть найрадикальнійше, не поставило такої програми діланя: за Сан! Не хочемо перечити, що може деколи приватно хто ужив такого оклику, або який дописуватель в завзяту повторив оклик сей з часів Хмельниччини, однак ніхто не зможе доказати сего, щоб оклик сей був точкою якої небудь програми політичної! — Ред. Русл.

віль і по селах, щоби наряд не давав обманювати ся при продажі худоби і безрог.

З дневного порядку вильосовано деякі господарські предмети межі селян, почім наступила роздача щеп помежи присутних членів. Хотий Тов-о має і свої щепи величаві, однак Виділ Товариства спровадив з Тарнова гарні 4-літні щепи для роздачі членам в часі зборів, а свої лишив для неспитних. Треба було бачити радість селян, коли узріли в своїх руках майже триметрові щепи з коронами. Деякі, що не гадали вписувати ся в члени, витягали 2 корони і зажадали прийняти їх в Товариство. Тут замічу, що жиди хотіли від деяких селян щепи відкупити, але селяни не були би їх відступили за жадні гроші.

Вкінці замовили члени цілий вагон каїтну і томасини для навоження сіножатий.

Виділ Товариства мав видиме вдоволене, що его праця не пішла на марне, але приносить наглядний успіх в поступі на поля сільської господарки.

Годить ся ще додати, що Тов-о закупило 2000 щеп, котрі розпродать своїм членам без ніякого зиску. Ціна щепи 4- і 3-літної не вніесе більше як 40 сот., а для не-членів дорожше.

— Від адміністрації. При зміні місяця просимо наших Вп. Передплатників о скорє відновленє передплати, зглядчо о вирівнанє залеглостей, та о приєднуванє нам нових передплатників.

Новим передплатникам випнемо даром, о скілько запас вистанє, всі попередні числа з фейлетоном «Записки лікаря».

На грошевих переказах просимо дуже чітко вписувати адресу: «Адміністрація часописи Руслан».

НОВИНИ.

— Календар. В середу: руско-кат. Анастасія; рим.-кат. Мартина еп. — В четвер: руско-кат. Зиновія; рим.-кат. Мартина пани.

— Заяви признаня руским послам. З Богородчанського Підгір'я. «Без проводу військо гине»; але ми не згинемо, бо маємо славних полководців, неустрашимих, непоборимих Архистратигів. Его Екса. Митрополит, Епископ Константин, Міграт Василій, цілий легіон послів, що жертвують своє жите — свою кров за спасенє народних прав! За се най Ім буде вічна слава, честь і найцірївша і найглибша подяка за їх великаньські труди... Ми вповні єдларизуємо ся з ухвалями найвисшого «Сянедріону» і сьміло підемо на Ваш зазив з народом «до бою» на «жате і смерть» за св. права і свободу гнобленого народу. — *Комітет політ. Товариства «Скип Манявський в Богородчанас» іменем всіє Русинів повіта.*

З Чесанова. Честь руским послам і слава їм за сьмілий виступ проти насилья. Нарід, що має таких синів не згине а стане паном у власній хаті. — *Русини Чесанова.*

Мені пригадались нараз оповіданя про опирів, які мають гуляти у тім домі. І де дів ся той мій скептицизм? Вся недовірчивість у єствовавє духів розплилась нараз у нічо... Не вже-ж би то?!...

Я хотів крикнути, та щось стиснуло мені горло і я не міг видати з себе ніякого голосу; хотів кинути ся до дверей, та ноги відмовили мені послуху — одубіли, мов їх приковав хто до підлоги...

Дрїзачий, на пів живий стояв я непорушно. А воно все стояло на вікні та блискало на мене огнистими очима.

Хвилини — і яркі цятки мелькнули і тов «щось» віскочало на землю.

Господи! Що мені робити? Мій мозок працював з цілої сили над тим, щоб винайти який спосіб спасеня.

Ага, маю! Кажуть, що опир боїть ся св. хреста. Хочу перехрестятись. Та бо і руки не хочуть порушитись, а держать ся кріпко, судорожно поруча фотеля...

А у мою голову перли ся страшні картини із оповідань про опирів. І я пригадав собі, що они великі — великі, а білі, зимні, немилосерні, що вони випивають кров з живого чоловіка. — Все тоє було ділом одної хвилини.

Тимчасом воно зближалось. І от здаєть ся мені, що воно росте щораз більше і більше, що з його очий сиплять ся іскри, що в його стра-

З Теробовельщини. Гордимо ся рішучим виступом наших послів і вірилістів. Грімке «слава» і честь їм — а Юдиній людині погорду шлемо! — *Повітова організація теробовельська.*

З Рудеччини. Громада Хишевичі складає руским послам за заложенє протесту і сеписю із союму сердечну подяку і просить їх кандидувати поновно, щоби яко правдиві заступники руского народу могли безпощадно розкривати перед світлом (ту з огляду на прокураторію пропускає ся одно слово) соймової більшости і провадити руский народ до рішучої борби. — *47 підписаних громадян.*

— Про соціалістичні агітації учеників руских гімназій подав недавно спеціаліст для «особых поручений» в «Галічаніне» вістку і то з дворазовим запевненєм, що ученики акад. гімназій розвивсюджували між військом соціалістичні брошури. Огже виказало ся, що лише один є учеником акад. гімназії, другий прийшов з польської гімназії в Золочеві, а обидва діставали книжочки Цегельского і Будзиновского від третього, котрий зовсім не є гімн. учеником. Але «Галічанінони» се на руку кормити такими вістями польских дневників!

— Для Львовля. Осінна серія публичних викладів, яку устроює тов. «Кружок укр. дівчат у Львові», розвічне ся з днем 11. н. с. падолиста с. р. в сали давнійшого людowego університету в пасажи Миколая. Перший виклад буде мати др. Іван Франко дня 11. с. м. на тему: Данте і его «Божественна комедія». Другий виклад дня 14. с. м. про кумічний етер буде держати др. Влад Левицкий. — Виклади будуть відбувати ся все точно від год. 6—7. вечером. Вступ від особи 10 сот., молодіж платить 5 сотаків.

— N. fr. Presse в недільнім числі подала з нагоди недавнього зїзду і відкритя памятника Ів. Котляревского в Полтаві вельми основну статю у фейлетоні про значенє і становище в літературі Ів. Котляревского.

— Цісар жертвував з власних фондів 200 К запомоги на докінченє будови церкви в Солотвині.

— Пожарний «Сокол» в Зелеві, городецкого повіта, засновано на статутах львівского «Сокола». Статут затверджений вже намісництвом.

— Зі Станиславова. Музичні вечерниці відбудуть ся заходом «Станиславского Бояна» в неділю дня 15. падолиста с. р. в Станиславові в комнатах «Рускої Бесіди» при ул. Франца Йосифа. Початок о 8. год. вечером.

В четвер дня 12. падолиста о год. 7½ вечер відбуде ся заходом тов. «Руска Хата» в Станиславові в сали театральній (Монюшка) аматорске представленє: «Підгір'яни» Гушлевича, музика Вербицкого.

— Народний Дім в Товмачі. Підчас працян секретаря суду, п. Кивелюка, зібрано на «Народний Дім» в Товм. чл. 130 К, а кромі того декларовано ще 670 К — отже разом було би 800 К.

— Двірський обшар Беремівці, в Зборівщині, публіци від жидів Розенбергів на власність о. Івн. Аляськевича, парох з Ярославич і о. Юліян Борачок, парох з Корабовець. Нві властители відступили коршум громаді на читальню та громадску крамницю.

— Гекайло в Парані. Підполковника-авдітора Жипмонта Гекайла, який пропав перед пів роком зі Львова, арештовано в бразилійській Парані

— як доносить курітибска «Gazeta polska w Brazylii» з дня 10. жовтня с. р. Се арештованє, як замічує Gaz. pols., викликало в Курітибі велику сензацію. Про арештованого пише ся газета, що він яко військовий авдітор позичив з підручної військової каси гроші своему приятелю. Коли однак сей не звертав довгу, а власти про се дізнали ся, Гекайло мусів утікати. Одному з кольтоністів в Томас Коліо в Парані Гекайло мав позичити 100 мільрейсів (около 100 К) і се, здає ся, було причиною его арештованя. Кольтоніст не звертав довгу, і аби освободити ся від свого вірителя, мав донести властям, що Гекайло є дефравдантом з Австрії. Питанє лише, чи бразилійске правительство видасть Гекайла Австрії, бо під тим зглядом нема між Австрією а Бразилією ніякої конвенції.

— Крадіжи по церквах. Із Станиславова доносить, що невисліджений доси, однак добре ознакомлений із відносинами церкви злочинець дав ся замкнути в церкві, розбив касу братства, що находить ся в закрисції, забрав єї, отворив опісля двері закрисції із внутрішньої сторони і утік. Коли старший брат, п. Воробкевич, прийшов ві вторніз пів до пятої рано до закрисції, щоби зробити там лад, найшов єї отвертою, а в розбитій касі недоставало 500 К. Слідство за злодієм уже на добрій дорозі і є надія, що его зловлять небавом.

Паламар в церкві при ул. Краківській у Львові придержав в неділю Франца Мазуркевича, кошикаря з заводу, в хвилі, коли він тягнув з таці, що стоїть на столі серед церкви, суму 1 К 20 с. Гроші відобрав паламар назад, а злодія віддав в руки поліції. Показало ся, що Мазуркевич був вже караний за крадіж кільканайцять разів, а переважно за церковні крадежі.

— Самоубійства. У власнім мешканю, при ул. Казимирівській ч. 49 відобрала собі вчера жите вистрілом з револьверу в праву скрань 50-літнє швачка, Катерина Бордюківна. Причиною самоубійства була імовірно нужда.

В такій самий спосіб відобрав собі жите в неділю вечером при ул. Бразівській ч. 10 22-літній слухач львівской політехніки, Вітовт Лімановский, родом із Женеви. Вже зівсім зимне тіло дената найшов доперва вчера рано тамошний сторож. Тіло лежало на ліжку, прикрите плащем і подушкою. На столі найдено картку такого змісту: «Відбираю собі жите задля недостатчі свободної волі і енергії до здійсненя в тяжкій борбі о бит своїх бажань і намірів. Прошу не повідомляти батька про мій крок».

— Бійка поміж студентами. Підчас т. зв. «бу млю» на віденській університеті, прийшло в суботу до бійки між народово-німецькими а католицькими студентами. Причиною бійки було розаренє поміж студентами наслідком знаної справи о вівісекцію, що була предметом дискусії в долінно-австрійским союмі. Ректор пробував здержати бійку, однак се не удало ся ему. Вкінці клерикальні студенти уступили з університету і бійка покінчила ся. Поліція не інтервювала, бо бійка відбула ся в авлі.

— Дрібні вісти. На погорільців міста Монастириск і близьких Фільварків вплинули на руки староства в Бучачі крім запомог, які жертвував Найяснійший Пан, в сумі 6000 К і президія намісництва в сумі 3000 К, ще інші датки в сумі 1547 К 13 с. — Адам Курілович, 12-літній ученик II кл. гімназ. у Львові, вийшов оводі з дому своєї тітки і пропав.

— Переписка адміністрації. ВПр. о. І. Коц. в Ол. Заплачено до 14. н. ст. січня 1904.

— Вісти з львівской архієпархії. На конкурє розписані парохії: 1) Тухолька, скільского деканата, з речинцем до 3. грудня; 2) Братківці, стрийского дек., з речинцем до 14. грудня і 3) Іванчани, збаражского деканата, з продовженим речинцем до 15. грудня і з условною, що дочерне село Кобиля буде від парохії виключене. Конкурси на катехитів нар. шкіль з речинцем до 15. падолиста розписані в Рогатині і Перемишлявах, а в Журавні, Роздолі, Болехові і Перемишльску з речинцем по 30. падолиста. Завідательство парохії одержали: Стефан Івасик в Братківцях, Николай Кравців в Лопанці, Ігнатій Слободян в Ракові, Лука Демчук в Кальнім, Онуфрей Кичевич в Тухольці і Іван Юрків в Журавні. Струдниками назначені: Іван Сатурський в Товстім, Йосиф Марицкий в Чертежі, Іван Голозацкий в Збаражі, Александер Голінатий в Шельпаках, Стефан Мохнацкий при церкві св. Параскевії у Львові і Іван Ковальский в Лислячах. В пропозиції уміщені: на Николаїв, бобрецкого дек.: 1) Алекс. Данилович, 2) Іван Колянковский, 3) Ізид. Зельский, 4) Григ. Дяків, 5) Омелян Боберский, 6) Волод. Глібовицкий, 7) Василь Левицкий, 8) Волод. Престашевский, 9) Іван Яблоньский, 10) Іван Ілевич, 11) Максим Панасюк, 12) Николай Демчук, 13) Николай Ридар і 14) Константин Кунинский; на Букачівці: 1) Влад. Елішевский, 2) Теод. Ковальский, 3) Ярослав Янкевич, 4) Омелян Зарицкий, 5) Йосиф Дикий, 6) Мах. Раковский, 7) Іван Ілевич, 8) Лука Демчук і 9) Николай Ридар; на Ставири: 1) Амврозий Рибак, 2) Омел. Зарицкий, 3)

шно вищирені зуби, а на блідому, грізному лиці зловна усмішка. А іскри зачинають синати ся не тільки з очий, але із ніздрів, уст — ні, він лише поломіно. Я чую уже горячо на собі — він зближаєть ся — нахилив до мене своє пекельне лице — роззявив єграшний рот — хоче мене пожерти, спалити своїм вогнем!.. Ні! я не дам ся! я... я...

Не тямлячись з переляку, хватаю за фотель, підношу його високо і — — в тім роздає ся шалений виск...

Гал се всі чорти з пекла сарисягли ся на мене... Ось, ось вони! Ось їх огнисті демонічні лиця!.. Вони тягнуть мене — розривають і я...

Мені потемніло в очах і я повалив ся на землю. Тямлю єще послідний відгомін пропального виску, а там щось тепле заляло мені лице...

Я пробудив ся на ліжку. Надімною стояла заплакана мати і змїняла як-раз зимний оклад. Моя голова була тяжка, мов з олова, а боліла...

Мені розказували опісля, що мене знайшли з розбитою головою на підлозі. Я провалив ся через фотель — він був поторощений. У кутку тулив ся великий, білий кіт із зломаною ногою...

Львів, 17. грудня, 1901.

Теод. Кордуба, 4) Арт. Авдикевич, 5) Макс. Панасюк і 6) Ник. Ричар; на Богутин: Макс. Панасюк і Ник. Ричар. Канон. інституцію одержали: Ярослав Лучаківський на Ораву і Николай Янович на Мединь. Декрет на провіз. катехита при нар. школах ім. Кордецького і св. Анни у Львові одержав о. Вас. Лиско.

Пам'ятаймо на Товариство заповоги церков імени св. Петра у св. Юра у Львові і вступаймо громадн в его члени. — Членська вкладка виносить: 1 К від особи а 5 К від церкви, громади, брацтва, товариства і т. п. річно і 1 К вишого одноразово.

Посмертні оповістки

— Олександр Кузик, народний учитель в Ганьківцях, сьнятинського повіта, упокоїв ся дня 5. с. м. в 49. році життя, а в 26. р. учительства. В. с. п.!

Телеграми

з дня 10. листопада.

Відень. Цісар виїде завтра до Вальзе, аби відвідати архики. Взлерию і сі діти.

Відень. Montags Revue доносить, що на вчешній нараді міністрів ухвалено скликати державну раду на день 17. с. м. Др. Кербер був вчешра в тій справі на аудієнції у цісаря.

Будапешт. Угор. бюро кореспонденційне доносить з Загреба: Хорватський сойм збере ся на сесию з початком грудня. Бан Пеячевич предложать соймови продовженя бюджетової провізорій до кінця цвітня 1904. р.

Будапешт. Сторонництво незалежности на вчешній нараді в присутности 65 послів ухвалило одностайно, вести в соймі дальшу обструкцію, бо програма гр. Тиси не вдоволила опозиції.

Прага. Під проводом Кль-фача і Бакси відбувають ся наради радикальних чешких партій, як народних соціялістів, радикалів і поступовців з фракції Гайна, в справі оголошеня маніфесту до чешкого народу. В маніфесті мають бути вчислені народні і економічні постулати тих партій та представлене їх становиско судроти коаліції Молодочехів, Старочехів і аграрників.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

— Від 1. до 15. листопада 1903. —

величава програма:

- 1) Увертура. (Реклямограф). 2) Marietta Welseron, французско-англійска співачка. 3) Brothers Nelson, комічний акт силачів. 4) Jane et Perret, французські дуєтисти і ексцентричні танцюристи. 5) Кльовн Артур, акробат, потроїгі з тресованими псами. 6) Міжнародні перегони. 7) Les 3 follichons в золотім саді. 8) Оркестра. 9) Ariola Szemanovics Trio, гімнастичні блявси — живий млин. 10) Людвиковский з новим репертуаром. 11) The 3 Andrews, англійска павтоміва: «Все в звалищах». 12) Американський біоскоп. Нова серия образів.

Щоденно о 8. год. вечер представлено. В неділю і сьвята 2 представлення о 4. год. сопол і 8. год. вечером. Що п'ятниці High-Life представлено. Білети вчаснійше можна замовляти і набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. у Львові.

„Тревоги автора і видавника“

(гумористична подія в натурі)

О. Я. Кониського

можна набувати в Адміністрації «Руслана» та в обох руських книгарнях у Львові.

Ціна примірника на величому папері виносить всего 30 сот. (з поштовою пересилкою 35 сот.)

Читайте!

Читайте!

Повне видане Творів ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

коштує лише 2 корони!

Товариство „Просьвіти“ бажаючи, щоби в кожній руській хаті находили ся Твори Тараса Шевченка, видано сими днями найдешевший абірник сих творів п. з. „ПОЕЗИЯ Т. ШЕВЧЕНКА“. Книжка, оправлена в полотно з золоченими витисками, може бути найгарнійшою окрасою руських хат. Папір веліновий, формат на взір європейських клясиків, сторін 698.

При замовленю 10 прим. даємо 10% опушту. Висилає ся тільки за надісланем 2 кор. 30 сот. на адресу: КАНЦЕЛЯРИЯ „ПРОСЬВИТИ“ у ЛЬВОВІ (Риннок ч. 10.).

Товариство взаїмного кредиту

„Дністер“

стоваришене зар. з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ

уділяє своїм членам на 5 1/2% і 1% додатку на кошти адміністрації, за предложенем документів виказуючих достаточну гіпотечку.

СПЛАТУ

позичок розкладає догідно на рати до 10 літ. Сума позичок інтабульованих і за порукою: 1,239,243 корон.

Членом

може бути тільки обезпечений тревало в «Дністрі» від огню.

Удїл

членський виносить 50 К, вишове 2 К. Число членів: 2,391 з 2,501 уділами на 125,050 К.

Вкладки

щадничі приймає «Дністер» і опрощує до 4% від ста. Сума вкладок на 1,266 книжочках 1,103,333 корон.

Чистий зиск

розділяє ся частію на дивиденду для членів, частію на публічні добродійні цілі: на церкву, бурси, захоронки, школи і т. д. На ті цілі роздано дотепер з Товариства кредитового 10,840 корон.

ІНФОРМАЦІЙ

в справах позичок уділяє дирекція і агенти.

31/12 1902.

ДИРЕКЦІЯ.

Ц. к. упр. гал. анц.

Банк Гіпотечний

Відділ депозитовий

приймає вклади і виплачує завдатки на рахунок біжучий, приймає до перешовани папери партієні і дав на них завдатки.

Крім того впроваджено подібно як в інституціях заграничних т. зв.

Депозити сховкові (Safe Deposits)

За оплатою 50 до 70 корон річно, депозитар дістає в сталевій касі панцирній сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно і дискретно перешовувати може своє майно або важкі документи.

Під тим оглядом поробив Банк гіпотечний як найдоділийши заридженя. Праписи дотично того рода депозитів одержати можна безплатно у відділі депозитовий.

НАКЛАД А. ХОЙНАЦКОГО.

Лев Лопатинський.

ДО БРАЗИЛІ!

драм в галицького, еміграційного руху в 4 актах. — Ціна 80 сот.

«Діло» (ч. 53. з дня 7. марта 1898) писало в фелетоні про сю драму: Сам предмет цікавий і змальоване его справді артистичне. Тенденція прехороша. Се здає ся одиноким драматичним штуком у нашій літературі з так прекрасними гадками, з так похвальними змаганями. Она може мати превеликий, корисний вплив передо сьм на наше селішество.

Ся драма надає ся на вистави по читальнях, тим більше, що справа еміграції є ще завсїгда у нас актуальною.

Набути можна в Ставропигійській книгарни у Львові.

Розклад поїздів залізничних обовязуючий від 1-го жовтня 1903.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейского).

Table with 4 columns: Poїзд, посл. | особ., приходить | о годний, до Львова, and зі Львова. It lists train schedules to and from Lviv, including destinations like Krakow, Vienna, and Prague.

ЗАМІТНА: Пера нічна числять ся від 6. години вечером до 5. години 59 минут рано.

Час середно європейський рїзнять ся від часу львівського о 36 минут, а імператорського — 12. год. 36 мин. часу львівського. — Бюро інформаційне п. к. залізниць державних (ул. Красницька ч. 5.) уділяє поясненя в справах залізничних, продає білети всякого рода і розклади їзд.